

[Finansministeren.]

ringe betydning for finanserne i det kommende år. For man er vel klar over, at selv om man fulgte f. eks. forslaget om nedlæggelse af baner, vil det være meget små beløb, der vil vise sig som besparelse det førstkommende år. Desuden anføres nu fra forskellig side, sidst af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, at regeringen modsat ikke vil have besparelser, men tværtimod kommer med udgiftskrævende lovforslag. Må jeg sige om det sidste, de udgiftskrævende lovforslag, at dem er der taget hensyn til ved opgørelsen af det kasseoverskud, jeg har nævnt. Det drejer sig alt i alt for det første år om et beløb på omkring et halv hundrede mill. kr.

Må jeg i øvrigt sige et par ord om vore forslag til ændring i arbejdsløshedslovene, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen var inde på. Nu skal de drøftes en af de kommende dage, så kan vi jo komme nærmere ind på de problemer. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde her fra talerstolen, at disse lovforslag intet konstruktivt indeholdt. Jeg kan ikke tro, at det ærede medlem egentlig har studeret de to lovforslag, der er fremsat, for det, man tilsigter med disse lovforslag, er i virkeligheden at øge bevægeligheden i arbejdskraften ved at yde mere hjælp til rejser, ophold med to husholdninger o. s. v. Der er altså helt enighed mellem det ærede medlem og regeringen om at fremme dette. Der er den forskel, at det ærede medlem øjensynlig vil fremme bevægeligheden på en anden måde, som jeg ikke blev helt klar over.

Hvad angår besparelser, gør jeg opmærksom på, at der fra regeringens side er fremsat forskellige besparende forslag, som også er gennemført, men som måske ikke indeholder så store beløb; det drejer sig om reelle besparelser gennem rationalisering af administrationen, og der kommer flere sådanne. Herudover vil jeg gøre opmærksom på, at den økonomiske politik, der er ført, har medført en besparelse vedrørende arbejdsløshedsunderstøttelsen, der vil grænse til 80 mill. kr. for staten om året, en besparelse, som er noget af det mest positive og produktive, man kan tænke sig.

Hvad statsfinanserne angår, har man rejst det spørgsmål, hvad man skal gøre med kasseoverskuddet, altså det, der bliver

tilbage; det var jo særlig det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, der tog denne drøftelse op. Når jeg gør enkelte kommentarer hertil, er det ikke, fordi jeg er stærkt uenig med det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen; det er mere, fordi drøftelsen her yderligere kan belyse det, som hr. Poul Møller fandt for godt at kalde en finesse. Med hensyn til afdrag på gælden ligger det jo sådan: hvis ikke man gør noget, sker der simpelt hen dette, at statens mellemværende med nationalbanken går ned. Det fornuftige er, at vi ser tiden an og ser, om overskuddet kommer, således at pengene fremkommer i nationalbanken — modsat det, der er foreslået fra oppositionens side: straks at vedtage, at beløbet skal uddeles til borgerne, før man har et sikkert skøn over, om det kommer ind.

Det er let nok i dag at stå og sige, at der skønnes tit fejl, og hævde: finansministeren siger nu, at der er udsigt til, at der kommer de og de indtægter. Men det hele forudsætter jo, at den økonomiske udvikling forløber, som man har forudsat ved opstillingen. Skulle det ikke ske, vil jeg se, hvor den finansminister er henne, der havde sagt, at der kom et overskud — ikke alene havde sagt, at det kom sikkert, men også havde forpligtet sig til at tilbagebetale det til borgerne. Var det sket, så havde man manglet penge i vor økonomiske politik. Derfor tror jeg også, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen vil være enig i det oplæg, der her er foretaget, selv om det ærede medlem kunne have ønsket, der var udsigt til noget større kasseoverskud. Det er korrekt, at pengene går ind i nationalbanken, og der er den yderligere fordel derved, at viser pengene sig så virkelig, så kan vi, efterhånden som vi ser, hvordan den økonomiske udvikling skrider frem, og hvordan valutasituationen arter sig, her i tinget tage stilling til, om det er nødvendigt at fortsætte eller opretholde kreditstramningen, eller om der skal finde en likviditetsforbedring sted, og her er jo mange muligheder. Dette må regeringen efter mit skøn træffe den endelig afgørelse om i forbindelse med, at man hører nationalbanken. Jeg vil også tro, at det er nationalbanken, der skal føre en del af de ting, der kan komme på tale, ud i livet. Der er mange måder at gøre det på; man kan købe obligationer. Jeg gør opmærksom på,